

men jeg kan ikke se rettere end, at det vil blive Tilfældet med en stor Del af den Afgiftsfrihed, hvorom der her er Tale. Naar det saaledes siges i § 6, at Friheden om 5 Aar fra Dato skal indtræde for Leiligheder af denne Art, vil Resultatet efter min Mening meget let kunne blive, at man giver de paagjældende Ciere en Forøvring af Afgiftsnebsættelsens kapitaliserede Beløb, uden at de fattige Familier faae en eneste Skilling Nedgang i den Leie, de skulle svare. Det har derfor gjort mig ondt, at den høitærede Minister, da han fik Ordet, efterat der af den næstforegaaende Taler (Schjørring) var stillet en Opfordring til ham om at opløse, paa hvilken Maade han havde tænkt sig Kontrollen ført, ikke har givet noget Svar derpaa. Det forekommer mig, at det var en Henvendelse til ham, hvis Besvarelse har Interesse for Sagen i dens Helhed, saaledes som den foreligger, og at det derfor vilde være ønskeligt for Sagens Behandling i det Hele, ligesom det kunde være af Interesse for Thingets Medlemmer at faae en Erklæring eller dog en Antydning fra den høitærede Minister om, hvorledes han har tænkt sig udført § 6, andet Led, hvori det hedder, at Ministeren fastsætter og bekendtgjør de nærmere Regler for de herhen hørende Anmeldelser og Besigtigelser, hvilket jeg forstaaer om den Kontrol, som Ministeren vil føre med hele Lovens Tilsættelse. Kontrollen spiller jo en dobbelt Rolle. Dels er det nemlig ønskeligt, at den føres paa en saadan Maade, at den ikke altfor meget besværer den personlige Frihed, thi det er en, jeg tror, berettiget Følelse hos det høie Things Medlemmer, at det ikke er ønskeligt, at Administrationen blander sig mere i de private Forhold, end det er absolut nødvendigt for Stats tjenestens Tars. Dernæst har Kontrollen ogsaa en finansiel Side. Der er gjort Overflag over, hvad Statskassen vil opoffre ved Nedsættelsen af Afgiften, men derimod er der ikke givet nogen Meddelelse om, hvad den Kontrol vil koste, som det vil være nødvendigt at etablere for at forhindre, at Afgiftsfriheden ikke tilsniges paa mangfoldige Maader og af mangfoldige Ciere. Jeg anser imidlertid nærværende Sag for at være saa vigtig, og jeg anser det for i den Grad at være en Hovedsag at komme den arbejdende Befolking til Hjælp, hvor det er muligt, at de Betænktheder, jeg her har tilladt mig at fremsætte, ikke skulde afholde mig fra at stemme for Loven i dens nuværende Form, selv om jeg ikke maatte faae nogenformhelt Betryggelse i den Retning, som jeg ønsker; men det er en Selvefølge, at jeg vil stemme for den med langt større Tilfredsstillelse, naar jeg, om ikke paa dette, saa i alt Fald paa et senere Stadium kunde faae en Garanti for, at Afgiftsfriheden vil komme Arbejdsklasserne til Gode, og at den ikke vil blive til Fordel netop for den Klasse Ciere, som allermindst kunne gjøre Fordring paa vor Sympathi.

J. A. Hansen: Da vi i forrige Samling behandlede denne Sag, husker jeg meget godt, at det ærede Medlem, der nu talte, fremsatte netop de selvsamme Betragtninger og Betænktheder, som han her paany har fremsat, og som vi have hørt tilbøds deles af en anden æret Taler (Schjørring). Naar den daværende Finantsminister gik ind paa en Sag — og paa denne gik han meget velvillig og hurtig ind — pleiede han ikke at være forelegen for, hvorledes han i Praxis skulde udføre, hvad han saaledes gik ind paa, og jeg holdt mig derfor overbevist om, at han vel vilde vide at ordne og kontrollere, saavidt det paa nogen Maade lod sig gjøre, saaledes at disse Fritagelser kunde blive givne efter Lovens Bestemmelse og i Lovens Hensigt, og at han vilde finde en Kontrol dermed. Jeg havde tillige den Beroligelse i forrige Samling, at et daværende Medlem, som ikke længere sidder her i Thinget, men som er meget inde i den Slags Forhold i Kjøbenhavn, tog Ordet efter det ærede Medlem og forsikrede, at disse Bestemmelser efter hans Kjendskab meget vel lode sig kontrollere, naar de gik igjennem som Lov. Det var altfaa dels i Tillid til den Minister, der da stod i Spidsen for Finantsministeriet, og dels med Hensyn til det paagjældende ærede Medlems fuldkommen lokale Kjendskab til disse Forhold her i Kjøbenhavn, at jeg den Gang beroligede mig. Jeg vil imidlertid sige, at der vilde være en meget større Garanti for denne Kontrol, naar Fritagelsen ogsaa blev udstrakt til de kommunale Afgifter, og jeg kan derfor ikke billige den Forandring, som den høitærede Finantsminister nu har indført i § 7, idet han betinger denne Fritagelse for Smaaleiligheder for Bygningsafgift til Kommunen i Kjøbenhavn af Kommunalbestyrelsens Indstilling, thi vi kunne være ganske sikre paa, at vi, saalænge vi ikke faae en meget udstrakt kommunal Valgret i Kjøbenhavn, saaledes at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse bliver sammensat paa en anden Maade end nu, kunne vente til Døndag — havde jeg nær sagt — før vi faae Kommunalbestyrelsens Indstilling om, at denne samme Fritagelse skal finde Sted for den kommunale Afgift. Det stemmer ikke med Kommunalbestyrelsens nuværende Sammenætning at komme til at gjøre sige Indstillinger, idetmindste ikke at dømme efter de Erfaringer, man hidtil har haft fra den Side. Da der imidlertid har været Tale om at udvide Valgretten til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, kunde det maasse tænkes muligt, at man kunde faae en anden Sammenætning af den; men hvad sker? Det viser sig desværre, at man, efter at man er kommen til den Anskuelse, at man ikke mere kan modstaae Forlangendet om, at Valgretten skal udvides til Alle dem, der svare kommunal Skat, foretrækker at skjænke de mindste Skatteydere Kommunalskatten fremfor at optage dem som Valgere. Dette viser ikke nogen særdeles Sympathi for at udvide Valgretten, idet man ikke nærer Betænke-